

Evangelí de la solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist: “Doneu-los vosaltres de menjar”

Evangelí i comentari de la
solemnitat del Santíssim Cos i
Sang de Crist (Corpus Christi).
“Tots en van menjar i quedaren
saciats”. L'amor de Jesús
mostrat la tarda de la
multiplicació s'estendria en
l'espai i el temps a través de la
Santa Missa, sobreabundància
d'amor de Déu pels homes.

Evangelí (Lc 9, 11b-17)

Jesús els acollí i els parlava del Regne de Déu, i guaria els qui en tenien necessitat. El dia començava a declinar, i els Dotze s'acostaren a dir-li:

—Acomiada la gent, i que vagin als pobles i a les masies del voltant per trobar allotjament i menjar. Aquí som en un lloc despoblat.

Però Jesús els digué:

—Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

Ells respongueren:

—Només tenim cinc pans i dos peixos; si de cas hauríem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada.

Hi havia, en efecte, uns cinc mil homes. Llavors Jesús digué als seus deixebles:

—Feu-los seure en grups de cinquanta.

Ells ho van fer així, i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i en donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir dotze cistelles dels bocins de pa que havien sobrat.

Comentari

Els Evangelis retraten amb freqüència Jesús portat del seu amor immens per la gent, acollint tothom, predicant el Regne de Déu amb paciència i guarint els malalts que li presentaven. En el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, Jesús es preocupa també de la seva indigència material. Com explica el

Papa Francesc, “la seva compassió no és un sentiment vague; al contrari, palesa tota la força de la seva voluntat d’estar a prop nostre i de salvar-nos. Jesús ens estima molt i vol estar amb nosaltres. En arribar el vespre, Jesús es preocupa de donar aliment a totes aquelles persones, cansades i famolenques, i té cura de tots els que el segueixen”[1].

El miracle de la multiplicació, que tots els evangelistes van voler consignar, va ser un preludi del ‘malbaratament’ d'amor de Jesús a l'Eucaristia. De fet, l'escena està carregada de significat eucarístic. D'una banda, Jesús va alimentar la munió en un lloc desert. Amb aquest acte de bondat rememorava i actualitzava l'amor provident de Déu narrat a l'Èxode, quan va alimentar Israel amb el misteriós mannà que cada dia baixava del cel (cf. *Ex* 16, 1ss.) com a preludi del veritable pa del cel de l'Eucaristia (cf. *Jn* 6, 30ss.).

D'altra banda, els gestos de Jesús sobre els pans –“alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i en donava als deixebles perquè els servissin a la gent” (*Lc* 9, 16)–, recordaven els gestos que feia el cap de família a les cases d'Israel i prefiguraven els gestos de la institució de l'Eucaristia a l'Última Cena (cf. *1 Co* 11, 23-26; *Mc* 14, 12-26; *Mt* 26, 17-20 i *Lc* 22, 7-39). Eren els mateixos gestos de la fracció del pa que faria el ressuscitat, a taula, amb els deixebles d'Emmaús (cf. *Lc* 24, 30).

Els mateixos gestos, en definitiva, que repeteixen els sacerdots a cada Missa. L'amor de Jesús mostrat la tarda de la multiplicació s'estendria així en l'espai i el temps. En aquest sentit, santa Teresa de l'Infant Jesús explicava de manera sorprenent que “Déu no baixa del cel cada dia per quedar-se en un copó daurat, sinó per trobar un altre cel que li és infinitament més estimat que el

primer: el cel de la nostra ànima, creada a la seva imatge, i temple viu de l'adorable Trinitat”[2].

Amb el miracle de la multiplicació, prop de cinc mil persones van quedar saciades i fins i tot en va sobrar força: “dotze cistelles de bocins”. Aquest fet, segurament previst per Jesús, a més de reflectir la cura del Mestre per les coses petites, simbolitzava també la gran abundància dels temps messiànics que van anunciar els profetes (cf. *Is* 25, 6; *Sl* 78, 19-20), i anticipava el sobreabundant amor de Jesús pels homes, acomplit en el sacrifici de la creu i perpetuat a l'Eucaristia.

Finalment, Jesús va voler fer els deixebles partícips del seu amor servicial per les multituds. Per això quan ells pretenen acomiadar la gernació, Jesús els digué: “doneu-los menjar vosaltres mateixos”. Explica el Papa Francesc que “el Senyor ens

fa recórrer el seu camí, el del servei, el de compartir, el del do; i el poc que tenim, el poc que som, si es comparteix, es converteix en riquesa, perquè el poder de Déu, que és el de l'amor, baixa sobre la nostra pobresa per transformar-la. (...) Així que preguntem-nos en adorar Crist present realment a l'Eucaristia: em deixo transformar per Ell? Deixo que el Senyor, que es dona a mi, em guiï per sortir cada cop més del meu petit recinte, per sortir i no tenir por de donar, de compartir, d'estimar-lo a Ell i als altres?”[3].

[1] Papa Francesc, *Audiència*, 17 d'agost de 2016.

[2] Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Història d'una ànima*, Manuscrit A, Cap. V.

[3] Papa Francesc, *Homilia*, 30 de maig de 2013.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-
la-solemnitat-del-santissim-cos-i-sang-
de-crist-doneu-los-vosaltres-de-menjar/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-la-solemnitat-del-santissim-cos-i-sang-de-crist-doneu-los-vosaltres-de-menjar/)
(15/08/2025)